

Klimat 3S: Mot politisk realism

Vi avslutar med ett utdrag från executive summary av GDR ⁱ :

Det är lättare att förespråka principer än det är genomföra dem, och FN:s principer "UN's Framework Convention on Climate Change" är inget undantag.

Men det är dags att tala klarspråk. Storleken på det internationella samarbete som krävs enligt GDR-analysen beror inte på hur bördorna fördelas, utan är snarare en följd av de krav som en akut övergång till att arbeta mot 2°C-målet ställer. GDR försöker bara driva på den processen genom att synliggöra kraven. Skulle vi göra en motsvarande GDR-analys med en mycket svagare temperatur mål, så skulle effekten bli mycket mindre skrämmande. Det vill säga, storleken på de ekonomiska och tekniska överföringar som krävs enligt GDR:s analys är till största delen av följderna av tidigare förseningar, av årtionden av förnekande som väl nu ändå måste ta slut. ⁱⁱ

Med ovanstående citat avslutar vi sektion tre av den här mail-kursen. Nu återstår bara det praktiska arbetet.

Tack för att du tar kursen! :-)

Mer information om denna klimat-utbildning finns på:

<http://klimatcbt.yolasite.com/>

Dagens uppgift är att läsa det här mailet.

Försök att alltid utföra dagens uppgift direkt när du får mailet. Om du bara har 3 minuter, så slutför uppgiften så bra som den hinner bli på 3 minuter.

Detta mail kan även laddas ner som PDF från:

http://klimatcbt.yolasite.com/resources/Klimat3S_MotPolitiskRealism.pdf

Den här klimat-utbildningen är fortfarande ny och kan innehålla barnsjukdomar som t.ex. sakfel, obegripliga formuleringar, saknad information som borde inkluderas, stavfel och räknefel. Hittar du några felaktigheter eller konstigheter så vill jag väldigt gärna veta det.

Klicka på Svvara/Reply och berätta vad du har hittat.

Om du inte längre vill gå kursen så meddela mig på adress

<http://klimatcbt.yolasite.com/kontakt.php> , så tar jag bort dig från sändningslistan.

(Du har väl lagt till <http://klimatcbt.yolasite.com/kontakt.php> antingen i din adressbok, eller bland betrodda avsändare i ditt spamfilter? Annars kan vissa kursmail fastna i ditt spamfilter. Skriv till mig på <http://klimatcbt.yolasite.com/kontakt.php> om du vill ha hjälp med det, eller om du saknar något kursmail.)

Det som står i fotnoterna är alltid bonusmaterial.

ⁱFotnot 0.2: Ramverket "Greenhouse Development Rights" beskrivs under Källor. (

<http://klimatcbt.yolasite.com/kallor.php>)

En presentation av GDR på Engelska: (<http://www.youtube.com/watch?v=Y3S9c1ZbcII>)

De första 48 minuterna är ett föredrag om GDR, och resten är frågestunden efter föredraget.

ⁱⁱFotnot 3.X.16: "Towards political realism

It is easier to agree to principles than it is to operationalize them, and the Framework Convention's principles of "common but differentiated responsibilities and respective capabilities" are no exception. Moreover, operationalization is bound to be particularly difficult if, as the Greenhouse Development Rights analysis shows, it requires powerful countries to accept large obligations, and to commit to making large international financial and technology transfers.

Yet it is time to be frank. In general, the size of the international transfers implied by the GDRs analysis are not consequences of its burden-sharing architecture, but rather of the emergency 2°C transition that the GDRs approach seeks to help drive forward. Were we to run the same analysis with a much weaker temperature target, the results would be far less daunting. Which is to say that the size of the financial and technology transfers implied by the GDRs analysis are in largest part the consequences of past delay, of decades of denial that now must surely end.

Moreover, Bali clearly revealed the South's unremitting insistence on linking international financial and technology transfers and the "nationally appropriate mitigation actions by developing country parties" that are now so critically and manifestly necessary. There is simply no longer any way to responsibly deny this linkage, not even in the U.S., where frank talk of America's international obligations is widely seen as an explosive threat to critical domestic action. In this context, the GDRs approach may actually be quite helpful, because it stresses the need for a system in which it's not "the North," but rather the affluent and consuming classes, that bear the burdens of the climate transition.

This reframing is not merely ethical. For while commitments from the South's consuming classes are certainly appropriate for reasons of elementary justice, the politics here are yet more pressing. To be blunt, it is extremely unlikely that the working consensus needed in the North, a consensus to pay its "fair share" of the world's total mitigation and adaptation costs, could ever emerge if the wealthy minority in India and China and other developing nations are not also paying their fair shares. The GDRs framework is, above all else, an effort to transparently specify what those "fair shares" would be, and to do so in a manner that acknowledges and respects a meaningful right to development.

Still, one can reasonably ask if an approach like this, which compounds the climate challenge with the development challenge, and by so doing makes it even more overwhelming, is at all politically realistic. Our response is to ask another question – are we yet serious about facing down the climate crisis? For as others have noted before us, the outer bound of today's realism are still far shy of the inner bounds of scientific necessity. Besides, the demands of political realism are themselves rather labile; history shows, and continues to show, that they can change with remarkable rapidity. And as the impacts of our destabilizing climate bear down upon us, it is likely that they will do just that.

The bottom line is that, without an unprecedented level of global cooperation, the 2°C emergency pathway, or anything like it, will quickly recede out of range. Climate change is a threat – perhaps humankind's first such threat – that demands cooperation, even across the rich-poor divide. This time around, the limits of enclave civilization are all too visible. There is no solution for the few. The prospects of the wealthy depend upon a meaningful level of solidarity with the poor, and increasingly they know it.

And not a bit too soon. Because the climate negotiations will not succeed unless they ensure the rights of billions of people, far away from the conference halls: the unseen poor of the planet today, and the unborn children of the future. Which, actually, makes our task clear. We have to ensure our common future by recognizing the fundamental condition of success: the North must engage with the South in a way that explicitly prioritizes the development gap between the rich and the poor. The alternative, if we may be blunt, is a weak regime with little chance of preventing catastrophic climate change."

(http://gdrights.org/wp-content/uploads/2009/01/gdrs_execsummary.pdf)

Översättning:

"Det är lättare att komma överens om principer än det är att operationalisera dem, och ramkonventionen principer om "gemensamt men differentierat ansvar och förmåga" är inget undantag. Dessutom, operationalisering kommer att vara särskilt svårt om det såsom Greenhouse Development Rights Analysen visar krävs att mäktiga länder accepterar stora åtaganden, och åtar sig att göra stora internationella finansiella och tekniköverföringar.

Men det är dags att vara uppriktig. Storleken på de internationella överföringar impliceras av GDR analys är inte konsekvenserna av sitt bördefördelande arkitektur, utan snarare av den nödvändiga 2°C övergången som GDR angreppssätt syftar till att hjälpa till att driva framåt. Om vi skulle köra samma analys med en mycket svagare temperatur mål så skulle resultatet bli mycket mindre skrämmande. Det vill säga att storleken på den finansiella och tekniköverföring impliceras av GDR analysen är i största delen konsekvenserna av tidigare försening, decennier av förnekelse som väl nu säkert måste slut.

Dessutom visade Bali tydligt söderns oförtrutna insisterande på att koppla internationella finans-och tekniköverföring och "nationellt lämpliga begränsningsåtgärder av utvecklingsländer som är parter" som är nu så kritiskt och uppenbart nödvändigt. Det finns helt enkelt inte längre något sätt att på ett ansvarsfullt sätt förneka denna koppling, inte ens i USA, där rättfram tal om USA: s internationella förpliktelser allmänt ses som ett explosivt hot mot nödvändiga inhemska åtgärder. I detta sammanhang kan GDR tillvägagångssätt faktiskt vara ganska bra, eftersom det betonar behovet av ett system där det inte är I-länderna, utan snarare de välbärgade och konsumerande klasserna, som bär bördan av klimatet övergången.

Detta nya synsätt är inte bara etiskt. För medan åtaganden från söderns konsumerande klasser definitivt är lämplig ur en elementära rättvis-synpunkt, så är politiken här ännu mer angelägen. För att vara rakt på sak, är det ytterst osannolikt att den enighet som behövs i norr, en konsensus om att betala sin "rättvisa andel" av världens totala åtgärder för begränsning och kostnaderna för anpassning, någonsin skulle kunna uppstå om de rika minoriteten i Indien och Kina och andra utvecklingsländer inte också betala sin rättvisa andel. GDR:s ramverk är, framför allt, ett försök att öppet ange vad denna "rättvisa andel" är, och att göra det på ett sätt som erkänner och respekterar en meningsfull rätt till utveckling.

Ändå kan man rimligen fråga sig om en strategi som denna, som föreningar klimat-utmaningen med utvecklings-utmaningen, och därigenom gör det ännu mer överväldigande, är på något sätt politiskt realistisk. Vårt svar är att ställa en annan fråga - menar vi ännu allvar med att förhindra klimatkrisen? För som andra har noterat före oss, den yttre gränsen för dagens realism är fortfarande långt ifrån den inre gränsen för vetenskaplig nödvändighet. Dessutom är kraven på politisk realism är själva ganska labil, historien visar, och fortsätter att visa, att den kan förändras med anmärkningsvärd snabbhet. Och allt eftersom effekterna av vårt destabiliserade klimat drabbar oss, är det troligt att de kommer att göra just detta.

Summan av det hela är att utan en oöverträffad nivå av globalt samarbete, så kommer 2°C-Nödutvägen, eller något liknande, snabbt att hamna utom räckhåll. Klimatförändringen är ett hot - kanske mänsklighetens första sådana hot - som kräver samarbete, även över klyftan mellan rika och fattiga. Den här gången är begränsningen

av ett delat samhälle endast alltför tydlig. Det finns ingen lösning för de få. Utsikterna för de rika beror på en meningsfull nivå av solidaritet med de fattiga, och det blir de mer och mer medvetna om.

Och inte en dag för tidigt. Eftersom klimatförhandlingarna inte kommer att lyckas om de inte garanterar rättigheterna för miljarder människor långt från konferenslokalerna: det osynliga fattiga på planeten idag, och de ofödda barnen i framtiden. Vilket faktiskt gör vår uppgift klar. Vi måste säkerställa vår gemensamma framtid genom att erkänna den grundläggande förutsättningen för framgång: Nord måste samverka med syd på ett sätt som uttryckligen prioriterar klyftan mellan rika och fattiga. Alternativet, om vi får tala klarspråk, är en svag regim med små chanser att förhindra katastrofala klimatförändringar.”